

fatterens Død, idet man iøvrigt lod selv meget fjerne Arvinger beholde denne Ret, medens vor Lov standser ved Forældre og Sødsfende. I den samme Periode er man ogsaa gaaet frem i denne Retning i andre Lande; jeg skal f. Ex. nævne den italienske Lov, hvor man ogsaa har vedtaget 50 Aars Grændsen, og Sagen er paa Dagsordenen i forskjellige andre Stater, hvor det nye Lovarbejde dog endnu ikke er gennemført. Under disse Forhold have vi meent, at vi roligt og trygt kunne følge det franske Exempel; naar det ikke allerede skete ved Loven af 23de Februar 1866, saa var det, fordi man endnu ikke dengang i Frankrig var kommen til en Afgjørelse af det Spørgsmaal, om Beskyttelsen mod Eftertryk skulde være for bestandigt eller for en vis længere Frist end den dengang bestaaende. Loven udkom i Juli 1866, altsaa omtrent et halvt Aar efter vor Lov af Februar f. A. Det er i Henhold til denne den nyere europæiske Lovgivnings Autoritet, at vi ikke troe at være gaaede for vidt, naar vi have tilladt os at foreslaae den Forlængelse til 50 Aar, som er Hovedindholdet af Lovforslaget. Det er en naturlig Conseqvens af denne Forlængelse med Hensyn til en navngiven Forfatters offentliggjorte Skrifter, naar der i § 3 er foreslaaet en nærmere Regel med Hensyn til det Værn, Lovgivningen indeholder for anonyme og pseudonyme Forfattere. Efter Loven af 29de December 1857 var det nemlig fastsat, at anonyme og pseudonyme Forfatters Skrifter skulde nyde den for navngivne Forfattere bestemte fulde Beskyttelse, hvis Forfatteren inden Udløbet af 30 Aar navngav sig paa den særlig i Loven bestemte Maade. Hovedreglen for saadanne Skrifter var efter denne Lov den, at Beskyttelse tilkom dem 30 Aar efter Udløbet af det Aar, da de først bleve udgivne. Denne Bestemmelse blev i 1866 forandret derhen, at Fristen skulde regnes fra det Aar, de sidst udkom som anonyme eller pseudonyme Skrifter, dog saaledes, at Beskyttelsen ikke derved udstræktes over 50 Aar. Naar nu overhovedet Beskyttelsen for navngivne Forfatters Skrifter forlænges, saa er det ganske i sin Orden, at ogsaa den Frist, inden hvis Udløb Navngivelse med fuld Virkning kan foregaae, forlænges. Derfor er der i Lovforslagets

§ 3 optaget Bestemmelser, hvorefter det til at vinde den fulde Beskyttelse skal være tilstrækkeligt, at Forfatteren navngives paa Lovbemalet. Naar inden 30 Aar fra Udløbet af det Aar, da den sidste Udgave af Skriftet udkom. Det er en simpel Conseqvens af Bestemmelsen, som blev vedtagen i 1866, men som dengang ikke blev dragen, fordi man blev staaende ved de 30 Aar for den navngivne Forfatter. §§ 2 og 4 ere blot Overgangsbestemmelser, som sigte til at ordne det Forhold, som indtræder paa Grund af disse tvende Fristers Forlængelse. Reglerne, som der ere foreslaaede, ere aldeles ordret overensstemmende med den Regel, som for det aldeles tilsvarende Tilfælde blev givet i Loven af 23de Februar 1866.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at naar man ikke vil fastholde Forfatterens ubegrændsede Eiendomsret, saa bliver det mere eller mindre en Skjønssag, i hvor lang en Tidsperiode man vil beskytte ham mod Eftertryk af hans Værker. Jeg kan være ganske enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i, at man ved Afgivelsen af dette Skjøn ikke vil kunne see bort fra de Bestemmelser, som andre europæiske Lande have fundet passende. Den ærede Ordfører nævnte et vesteuropæisk Land, hvor man ved en ny Lov er kommen til de samme Bestemmelser, som han nu ønsker indførte hos os. Ved Siden deraf burde det dog ikke blive ubemærket, at der er mange europæiske Lande, som hde Forfatterne en langt mindre Beskyttelse end den, de for Diebliffet have her i Landet. Det forekommer mig — det er altsaa mit Skjøn over denne Tidsfrist —, at den i Loven af 1857 angivne Tid er for kort. Det har jo allerede nu viist sig, at i enkelte Tilfælde vil en saa kort Tidsfrist affære endog Forfatterens efterlevende Enke, ikke at tale om fjernere Arvinger, fra at nyde Godt af Beskyttelsen. Det forekommer mig altsaa, at der er en høj Grad af Villighed tilstede for, at vi udvide denne Frist og foretage en Forandring i saa Henseende i Loven af 29de December 1857; det vil da nærmest være en Skjønssag, om man finder det rigtigt nu paa een Gang at gjøre et saa stort Spring som det, de ærede For-